

В. А. Бурбела

Левітіна Софія Марківна

ЛЕВІТІНА Софія Марківна (03. 07. 1891, м. Новгород-Сіверський, нині Черніг. обл. – 06. 11. 1957, Київ) – письменниця, драматург, компартійна діячка. Член СПУ. Закін. Берн. університет (1909), навч. у С.-Петербур. жін. мед. училищі (1910–12). У 1912–19 мешкала у Великих Березках на Чернігівщині. 1919–22 – політ. працівник у Червоній армії, 1922–27 – на парт. роботі у Харкові, потім перейшла на творчу працю. Останні роки жила й працювала у Києві. Друкувалася від 1925. Авторка п'єс «Котловина» (1925), «Приговор» (1927), «Товарищ» (1928), «Банкрот» (1934; усі – Харків), «Отверженные» (1932), «Наступление» (1936), «Великая граница» (1940; усі – Київ) та ін., які напис. з позицій соцреалізму й у дусі схвалення політики ВКП(б) в Україні, а також повісті «Пирожки» (1933), зб. оповідань «Этапы» (1926; обидві – Харків), «Голос сердца» (Тбіліси, 1942). Окремі драми, які особливо відповідали парт. вимогам і настановам, ставили у багатьох театрах України та СРСР, деякі з них перекладено нім. й англ. мовами. У своїх творах неправдиво зображувала події в Україні після більшов. перевороту, зокрема про злочинні хлібозаготівлі 1932–33. Л. брала активну участь у цькуванні й політ. звинуваченнях митців, письменників, держ. діячів, зокрема П. Любченка, М. Скрипника, О. Шумського, М. Хвильового, І. Микитенка та ін. жертв сталін. репресій. Цю роль вона ніколи не приховувала і навіть афішувала.

Бібліографічний опис:

Левітіна Софія Марківна / В. А. Бурбела // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53893>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).